

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

2. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE VII

AARSABONNEMENT 3 KR.

UDGIVER: MARINEFORENINGEN
EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR, CHR. IX.'S GADE 5¹
ANNONCEEKSPEDITION: STEINS-VEJ 3¹ VALBY

ENKELTE NUMRE 25 ØRE

OVERSIGT OVER SØKAMPENE I NORDSØEN

I Juni 1914 blev Kaiser Wilhelm Kanalens Uddybning færdig, den 25. Juli forlod den tyske Flaade de norske Farvande, Tyskland erklærede derefter Rusland og Frankrig Krig og overfaldt Belgien, hvorfor England den 4. August erklærede Tyskland Krig.

Fra Krigens Begyndelse undgik den tyske Hovedflaade enhver større Konflikt, og da den kun gjorde svage Forsøg paa at kontrollere sine egne Nordsøkyster, havde de engelske Undervandsbaade ikke som de tyske nogle Maal at bekæmpe. De engelske Krydsere og Destroyers var spredte over Nordsøen og Kanalen og tog i Krigens første Dage efter engelsk Opgivelse omkring 130 tyske Dampere; Undervandsbaadene gik helt ned til de fjendtlige Kyster, og laa allerede i Helgolandsbugten kort efter Krigserklæringen, og selv Kampkrydserne gik i anden Uge af September ned i Helgolandsbugten uden at se tyske Skibe.

Derimod gik de tyske Minefartøjer meget hurtigt til Søs. Dagen efter Krigserklæringen var »Königin Louise« ved Themsens Munding, hvor den blev skudt ned af en engelsk Krydser »Amphion«, som lige efter stødte paa en af de udkastede Miner og sank. Hermed var Begyndelsen gjort til Mine- og Undervandsbaadskrigen, og først efter at have betalt Lærepenge forstod begge de kæmpende Parter, hvad dette egentlig betød.

Den 9. August, altsaa faa Dage efter Krigens Begyndelse, blev den første tyske Undervandsbaad skudt ned, og nogle Dage efter en Torpedojager. I de samme Dage meddelte den engelske Regering, at der var udlagt Miner, hvorfor hele Nordsøen maatte betragtes som farlig at besejle.

Den 28. August 1914 fandt der en Kamp Sted i Helgolandsbugten. Hensigten med dette dristige og raske engelske Angreb var at løbe ned mod Helgoland for med betydelige Kræfter at angribe Fjendens lettere Krydsere og Jagere; Planen var lagt paa Grundlag af de engelske Undervandsbaades Observationer over de tyske Patrouillers Fordeling. Englænderne anvendte ialt 11 store og 9 mindre Krydsere samt 31 Destroyers og 8 Undervandsbaade.

Ved Midnat den 26. August afgik Undervandsbaadene til Helgolandsbugten, de øvrige Skibe samledes den 27. paa forskellige Steder og nærmede sig Natten mellem den 27. og 28. Helgoland. Destroyerne gik forrest, fulgt af Krydserne, hvoraf en Del dog tog Stilling Vest paa, for at ødelægge tyske Skibe, som muligvis vilde undløbe Vest efter. De engelske Afdelinger gik altsaa spredt mod et Mødested for der at staa samlet med materiel Overlegenhed, og Planen var udmærket tilrettelagt. Først sendtes Destroyerne frem for at ødelægge de tyske Torpedofartøjer; da de tyske Krydsere kom til Hjælp, sendte Englænderne deres lette Krydsere frem, og da der kom Meddelelse om, at ogsaa en stor tysk Krydser nærmede sig, sendtes Kampkrydserne frem. Den engelske Admiral siger herom: »Jeg indsaa, vi var stærke nok i Øjeblikket, naar blot de tyske Panserskibe ikke kom ud, og disse kunde ikke naa ud til Kamppladsen, naar blot vort Angreb blev udført overvældende og hurtigt.»

Angrebet resulterede i Ødelæggelsen af de 3 tyske Kryd-

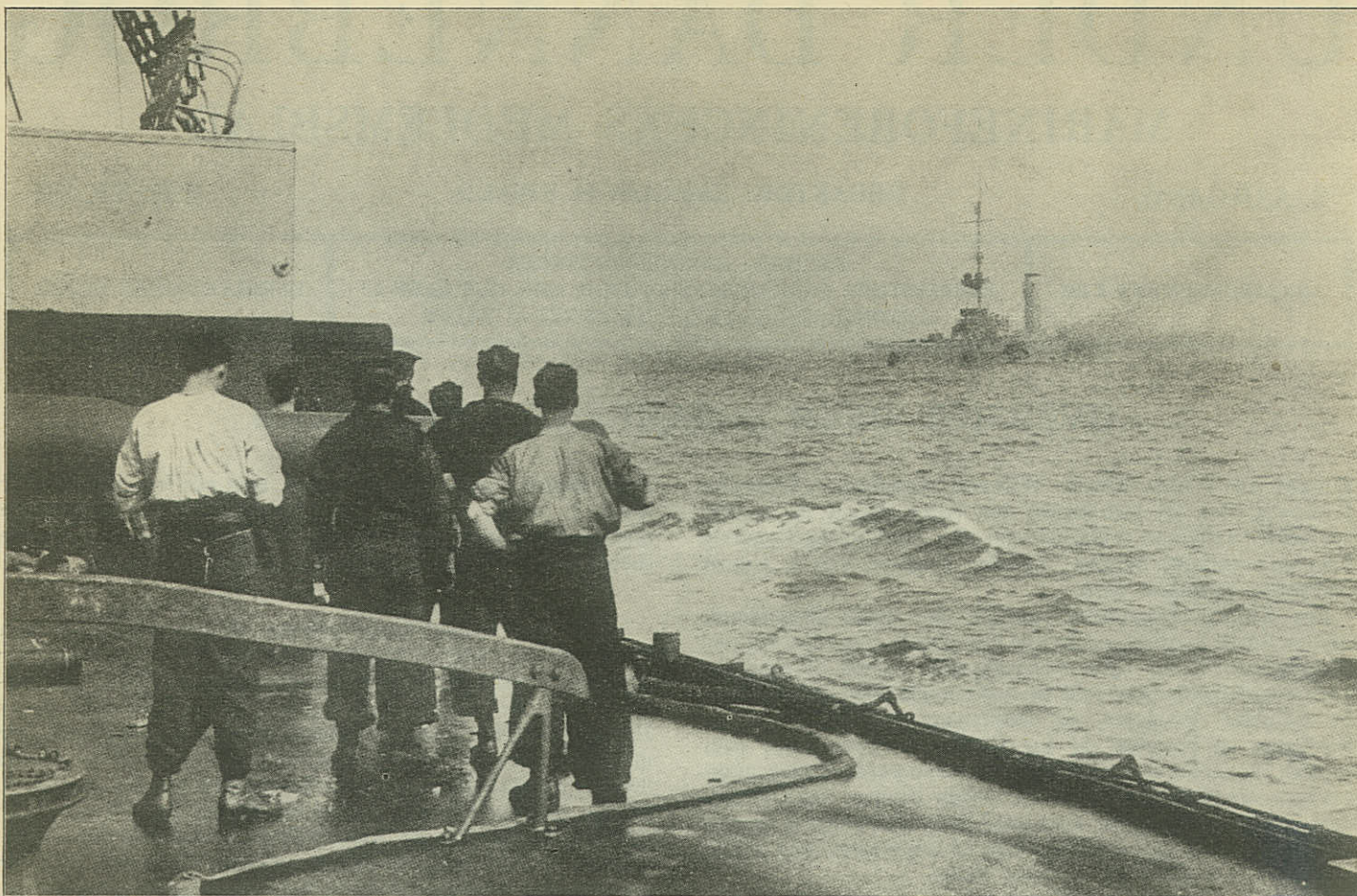
sere »Mainz«, »Köln« og »Ariadne« som alle brændende blev skudt i Sænk, samt af en Torpedobaad. Englænderne mistede intet Skib, men »Arethusa« og 2 Destroyers maatte slæbes bort, og andre Skibe led alvorlige Havarier.

Hvad der særlig karakteriserer denne Søkrig er den Masse Miner, som i August 1914 og følgende Maaneder udlagdes af saa godt som alle evropæiske Stater, thi foruden alle de krigsførende Lande, som spækkede deres Havneindløb, Farvande og Søterritorium med Miner, udlagde de fleste neutrale Stater defensive Spærringer til Sikring af deres egne Farvande; af disse Lande kan nævnes Danmark, Sverig, Norge, Holland, Italien og Bulgarien. Et Land var særlig tidlig paa Færde, nemlig Tyrkiet, der allerede i Slutningen af Juni udlagde Miner omkring Smyrna. Det var saaledes en umaadelig Mængde Helvedesmaskiner, der flød og flyder omkring i de evropæiske Farvande; mange er naturligvis bortryddede, og det kan her nævnes, at England til dette Arbejde har anvendt ca. 500 Travlere med en Besætning af omkring 6000 Mand.

I den første Uge af September løb Krydseren »Pathfinder« paa en Mine og sank; efter andre Oplysninger blev den ramt af en Torpedo fra en Undervandsbaad; samtidig stødte ogsaa »Speedy« paa en Mine og sank.

Den 13. September laa den ældre tyske Krydser »Hela« 6 Sømil fra Helgoland. Vind og Sø gjorde det vanskeligt for den at se Periskoper, og Kl. 6 om Morgenen lykkedes det den engelske Baad E 9, Commander Horton at sende »Hela« til Bunds ved 2 Torpedoer. I Begyndelsen af Oktober kom Horton med sin Baad ind i Munden af Emden, hvor han lagde sig paa Bunden. Da han atter gik op, saa han Lejlighed til at torpedere tysk Jager »S 126« paa 480 Tons; velbeholden naaede han tilbage til England.

Naar saa mange engelske Skibe holdt Søen, var det forholdsvist let for de tyske Undervandsbaade at finde et Maal, og særlig var de ældre, langsomme engelske Krydsere meget udsatte for Angreb, især naar de ikke var ledsagede af Destroyers. Den 22. September laa 3 saadanne Krydsere paa 12000 Tons, »Aboukir«, »Hogue« og »Cressy«, udfør den hollandske Kyst uden at ane at den tyske Baad »U 9« Kaptajn-løjtnant Weddigen var i Nærheden. Det var en stor Fejl at anvende disse langsomme store Skibe paa et saa udsat Sted, og en anden Fejl var det, at ingen Destroyers var nærværende. Krydserne blev derfor et let Bytte for U 9. Først rantes »Aboukir«, uden at den opdagede sin usynlige Fjende, og da de andre Skibe vilde komme til Hjælp, fik »Hogue« Banesaaret ved 2 Torpedoer, hvoraf den sidste ramte nær ved Magasinet, og det store Skib krængede over og sank. Noget efter rantes ogsaa »Cressy«, gik helt rundt og laa saaledes i 20 Minutter, før den sank. Ialt druknede 62 Officerer og 1400 Mand, og bjærgedes 917. Det var længe siden den engelske Marine havde mistet saa mange Folk paa en Gang, omtrent 1000 mere end i Trafalgarlaget. Med Hensyn til

Besætningen paa en engelsk Krydser betragter »Mainz«s Undergang i Kampen ved Helgoland den 22. August 1914.]

Materiellet var Tabet vel nok betydningsløst; det var ældre Skibe, som rimeligvis var komne paa Salgslisten om kort Tid.

I Begyndelsen af Oktober udlagde Englænderne et Minefelt mellem Ostende og Goodwins, saaledes beliggende, at Skibene kun kunde sejle klos langs engelsk Kyst til og fra Kanalen; samtidig fortsattes Blokaden af den tyske Nord søkyst. Tyskerne kunde kun holde deres Undervandsbaade ude, og U 9, Kaptajnløjt. *Weddigen*, angreb den 15. Oktober Krydserne »*Hawke*« og »*Theseus*«. Torpedoen, som han affyrede mod »*Theseus*«, traf ikke, men »*Hawke*« blev derefter ramt i Nærheden af Magasinet og den sank i Løbet af 5 Min. med 525 Mand. U 9 stak Periskopet op for at se om »*Theseus*« nærmede sig, men i følge Admiralitetets Ordre dampede »*Theseus*« bort for at redde sig selv.

Dagen efter forlod 4 tyske Jager Emden med Kurs mod den belgiske Kyst. En Undervandsbaad radierede dette til Harwich, hvorfra Krydseren »*Undaunted*«, og 4 Destroyers »*Lance*«, »*Lennox*«, »*Legion*« og »*Loyal*« øjeblikkelig startede mod belgisk Kyst under Kommandør *Fox's* Kommando. Den 17. Oktober om Eftermiddagen saas Fjenden ved Scheldens Munding, og paa 5 Sømil Afstand begyndte Skydningen. Kun et Minut efter var den førende tyske Jager ødelagt, lidt efter flammede den næste Jager fra for til agter, de to næste delte samme Skæbne, og 250 Tyskere gik ned med Jagerne; 32 blev reddede af Englænderne.

Næste Dag, d. 18 Okt., blev den engelske Undervandsbaad E 3 skudt ned under tysk Kyst, og faa Dage efter vædrede Destroyeren »*Badger*« en tysk Undervandsbaad, som Tyskerne senere paastod kom velbeholden hjem.

Tages Hensyn til de mange Skibe, som Englænderne holdt i Søen, kan man ikke sige, at de tyske Undervandsbaade i Efteraaret havde særlig mange Resultater at opvise, hvor dristige deres Togter end var. Det ser foreløbig ud, som om moderne Skibe, der gaar med høj Fart og har mange Destroyers om sig, er nogenlunde sikrede mod Undervandsbaades Angreb, thi de Gange de tyske Undervands-

baade har faaet Bid i Fjenden, synes der i de fleste Tilfælde ingen Destroyers at have været til Stede.

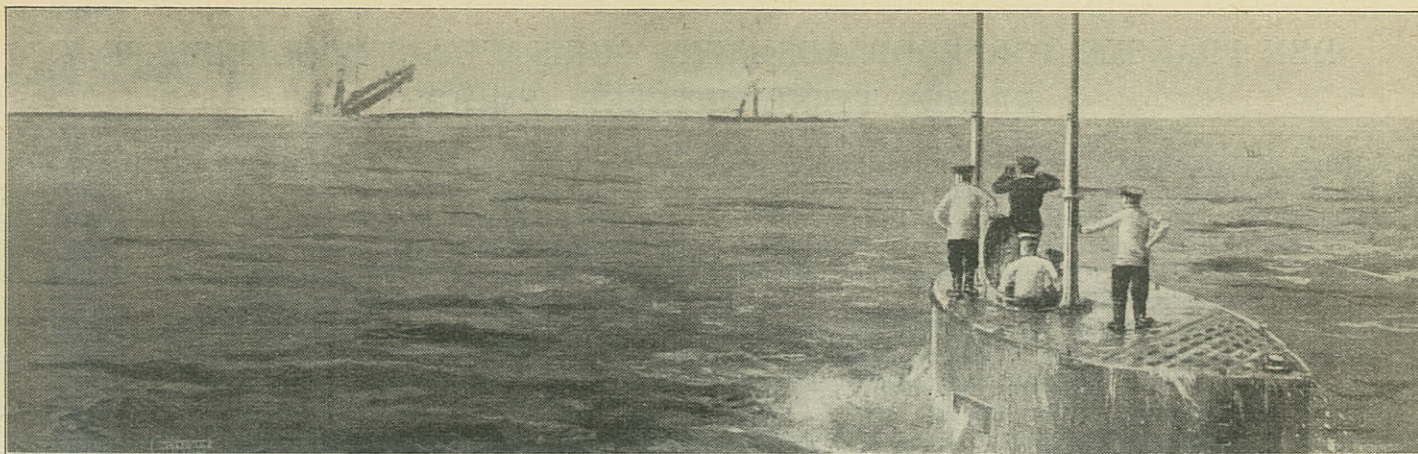
Den 31 Oktober sænkedes den ældre Krydser »*Hermes*« i Dover Strædet ved en Torpedo fra en tysk Undervandsbaad, og noget efter blev Torpedokanonbaaden »*Niger*« ramt af en Torpedo, da den laa langs Pieren i Deal, — saa Dristighed manglede det som nævnt ikke paa hos Tyskerne.

Disse tabte i disse Dage den store Krydser »*Yorck*«, som den 4 November løb paa en tysk Mine i Helgolandsbugten; det lykkedes kun at redde Halvdelen af Besætningen, og Chefen blev idømt 2 Aars Fæstningsarrest. Endvidere blev 2 tyske Undervandsbaade den 13. Novb. ødelagt i Kanalen, og Hjælpekrydseren »*Berlin*« blev den 18. Novb. desarmeret i Trondhjem. Desuden sank en Undervandsbaad den 24. Novb. ved Skotland, men Besætningen blev reddet af Englænderne.

Den 3. November, efter at tyske Skibe atter havde udlagt Miner ved engelsk Kyst, blev hele Nordsoen erklæret for Krigsskueplads og delvis spærret for al Sejlads. Om denne Foranstaltning gjorde fra eller til, faar staa hen, men om de tyske Undervandsbaade hørtes meget lidt i November. Ødelæggelsen af Kampskibet »*Bulwark*«, som 26. November sprængtes i Sheerness, skyldtes en indre Eksplosion i Skibet, hvorved næsten hele Besætningen paa 750 Mand blev dræbt.

Efter en paa Begivenheder forholdsvis rolig Periode løb en tysk Krydsereskadre den 16. December over mod den engelske Kyst, hvor den en Morgenstund bombarderede Hartlepoole, Scarborough og Whitby, samt udlagde Miner i den af England anviste sikre Sejladsrute, som gik fra Dover langs engelsk Kyst til Farne Øer og derfra til Lindesnæs. Forskellige Dampere løb kort efter paa disse Miner. Krydserne søgte hurtigt tilbage, forfulgte af engelske Skibe.

Derefter synes tyske Undervandsbaade atter at have optaget deres aktive Optræden, og den 1. Januar 1915 blev Kampskibet »*Formidable*« ødelagt. I Maaneskin dampede

Den engelske Ubaad E 9 iagttager Virkningen af sin Torpedo, affyret mod den tyske Jager S 126 ved Emdens Munding i Oktober 1914

Admiral Bayly's Eskadre forbi Torbay i Køl vandlinie, en Formation, der lader de enkelte Skibe frembyde et let Maal, og hvis det er Tilfældet, som det berettes, at ingen Destroyers omgav de store Skibe, synes Englænderne at have undladt en vigtig Forsigtighedsregel.

Da Søen var noget urolig, var det let for den tyske Undervandsbaad uden at blive set at affyre sin Torpedo. Det sidste Skib i Linien, »Formidable«, blev ramt ved Dynamorummet, saa alt Lys gik ud med det samme. De andre Skibe dampede hurtig bort, kun en lille Krydser blev tilbage for at redde Mennesker. Det blæste nu op til Storm, og »Formidable« krængede næsten helt over; den følgende Torpedo ramte den imidlertid paa den anden Side, hvorved det indstrømmende Vand rettede Skibet noget. Efter 3 Timers Forløb gik »Formidable« ned, og omtrent 150 Mand blev reddede.

De tyske Krydsere gjorde et Udfald den 24. Januar, og dette resulterede da i en større Kamp i Nordsøen.

Den tyske Eskadre bestaaende af 4 store Krydsere, »Derflinger«, »Moltke«, »Seydlitz« og »Blücher«, 6 mindre Krydsere og 22 Torpedojagere gik Natten til den 24. Januar ud fra Helgolandskysten. 120 Sømil fra Helgoland fik den en engelsk Eskadre i Sigte, bestaaende af 5 store Krydsere »Lion«, »Princess Royal«, »Tiger«, »New Zealand« og »Indomitable«, 7 mindre Krydsere og 26 Destroyers. Tyskerne vendte straks, og Englænderne begyndte Forfølgelsen og aabnede henad Kl. 9 Fm. Ilden. Kl. 11¹/₂ var »Blücher« skudt ned; den engelske Flaade afbrød Kampen for ikke at komme ind paa de tyske Minespærringer. 2 tyske og 2 engelske Krydsere var meget stærkt beskadige og »Lion« maatte tages paa Slæb. Tyskerne, som retirerede med fuld Fart og mistede en stor Krydser, kaldte Kampen for »en glimrende tysk Sejr.«

Man paastaar, at de tyske Skibe udlagde Miner under Flugten.

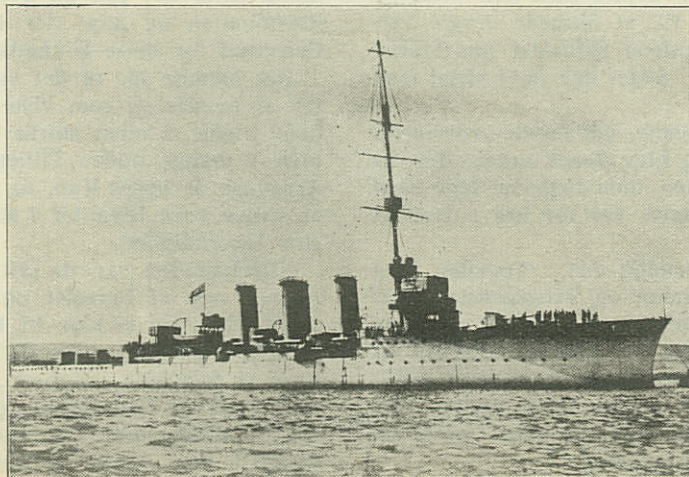
Fra Søsletet i Januar og indtil Udgangen af Juli, da det første Krigskaar var forbi, og hvortil disse Meddelelser gaar, former Søkrigen i Nordsøen og omkring de engelske Øer sig udelukkende som en Undervandsbaadskrig. De tyske Baade optræder til Stadighed og af og til maa nogle af dem bøde med Livet. De engelske Krigsskibe undgaar nu alle Angreb, men flere engelske Dampere og neutrale Skibe skydes ned. Der synes ikke at være stor Fare længere for Minerne, men at disse stadig findes fik man Bevis paa, da den engelske Hjelpekrydser »Princess Irene« den 27. Maj løb paa en Mine og sank, ja selv helt oppe i Hvide Havet menes en Damper at være stødt paa en Mine.

Det engelske Admiralitet har meddelt, at der, siden Indledningen af den tyske saakaldte Undervands-Blokade, er bleven ødelagt 82 engelske Handelsskibe paa tilsammen c. 250.000 Tons. Heraf er 5 sænkede af tyske Krydsere, 2 er bleven ødelagt ved Minesprængning og 75 er sænkede af Undervandsbaade. Samtidig gik 72 Fiskerfartøjer paa ialt c. 12000 Tons tabt, og af disse er 6 sænkede ved Miner. Fra Krigens Begyndelse og indtil midt i Juni er der ialt ødelagt 145 engelske Dampere paa ialt c. 540.000 Tons og 118 Fiskerdampere paa ialt c. 20.000 Tons. Af Damperne er 86 bleven sænkede af Undervandsbaade, 46 er sænkede eller kaprede af Krydsere og 13 er forliste ved at løbe paa Miner. Det er altsaa et forholdsvis ringe Resultat, som Minerne kan opvise.

Den 7. Maj Kl. 2 Em. afskød en tysk Undervandsbaad en Torpedo mod Passagerdamperen »Lusitania«, omtrent 26 Sømil fra Queenstown. Denne Affære, der vakte stor Opsigt over hele Verden, vil blive behandlet i en anden Artikel.

Efter Krigens første Aar ligger endnu Hovedflaaderne intakte, medens Tysklands Skibsfart har været sat ud af Spillet i et Aar.

SPEERSCHNEIDER,
Kaptajn u. T. i Flaaden.

Den engelske Krydsers »Undaunted«

DEN FRANSKE TORPEDOBAADSJAGER »MOUSQUET« S ØDELÆGGELSE AF DEN TYSKE KRYDSER »EMDEN«

En Matros fra den franske Torpedobaadsjager »Mousquet« har til en Slægtning skrevet følgende Brev:

»Jeg havde sagt, at du skulde skrive til mig i »D'Iberville«; jeg blev imidlertid udkommanderet med »Mousquet«, der, hvad du sandsynligvis ved, blev ødelagt af Krydseren »Emden« den 28. Oktober udfør Penang.

Tænk dig en Flue i Kamp med en Hest, saa har du vort Tilfælde. Desværre maatte vi bukke under, da Afstanden var for stor til at torpedere det fjendtlige Skib.

Vi gjorde alle vor Pligt at forsvare os; men ak, efter 30 Sekunders Forløb var der ikke en Mand af Kanonbesætningerne tilbage, og Kanonerne var ødelagte. En af Kelderne eksploderede, og et Projektil slog ned i styrbords Maskine.

Vi kunde ikke længere styre, og »Emden« blev ved at skyde.

Det var forfærdeligt; hver Gang jeg tænker paa det, er det, som om jeg knuges af et grufuldt Mareridt.

Vi var 81 Mand ombord. Vi havde 50 Døde og 16 saarede. Kun 15, og jeg blandt dem, var uskadede, og slap

som ved et Mirakel derfra uden en Rift. Ikke et Øjeblik troede jeg, at jeg skulde komme fra denne Kamp med Livet.

I Mellemrummene mellem Salverne gik Tobakspungene fra Haand til Haand, og vi spøgede alle. Vi var sikre paa at skulle dø, og vi havde ingen Grund til at skynde os. Der var ikke en, der vaklede et Øjeblik.

»Emden« blev ved med at skyde, saa længe »Mousquet« flød. Den nærmede sig derpaa og samlede de overlevende op, 35 i alt; af disse døde 5 af deres Saar.

Om Bord paa den tyske Krydser fik vi en venlig Modtagelse. Da vi var nøgne, fik vi Tøj og noget at spise. Officererne var samlede paa Dækket og hilste paa os, efterhaanden som vi passerede dem.

»Hvorfor hejste De ikke en eller anden Slags Signal?« spurgte de os.

»Fordi vi ikke vilde overgive os,« svarede vi i Kor.

»Emden«s Chef talte ikke til os, men han betragtede os opmærksomt, og han havde Taarer i Øjnene.

Vi blev alle førte til hollandsk Territorium.«

A. V. JØRGENSEN.

DEN SIDSTE REJSE

For en Menneskealder siden foregik Handelen paa Island under andre Former end nu. Der tjentes vel store Penge, men om man i vore Dage nævnede de Summer, der gjorde Rederne til Rigmænd, vilde det maaske forekomme en og anden uforstaaeligt, at der kunde komme Formuer ud deraf. Tallene er større i vore Dage, og der skal mange i Rækken, før vi føler os imponerede.

En gammel Skipper, der i fyrretyve Aar sejlede i Fragtfart mellem Danmark og Island for et bornholmsk Rederi, har fortalt om disse Rejser, der i mangt og meget afviger fra det, vi kender til Handel paa fremmede Havne, og han slutter med at fortælle om sin sidste Rejse, der bragte ham i Forbindelse med danske Søofficerer, hvis Navn han bevarer med trofast Taknemmelighed.

Hvad han har fortalt, skal her gøres Forsøg paa at gengive i Haab om, at Modsætningen mellem Datidens primitive Handelsforhold og vor Tids Udvikling af Handelsvæsenet til Søs, maa kunne gøre Regning paa nogen Interesse.

Det var sikre Foraarsbebudere — fortæller den gamle Skipper — naar Islandsskibene blev gjort klare til deres første Rejse; der kom pludselig Liv paa Havnen, og baade smaa og store Tilskuere fulgte Arbejdet med den mest levende Interesse. Han var vant til, at Skibene bragte Velstand til Øen, og den hele samlede Skibsfart paa Island kaldtes at sejle paa »Spekulant«, noget der var i Slægt med Æventyret.

Folkene blev mønstrede, og Sejlene, der havde overvintret paa Redernes Loft, kom frem og blev slaaet under; det var smaa Skonnerter eller store Jagter, men Jagterne blev lavet om til Galeaser, fordi Storbommen var for høj i daarligt Vejr.

Ladningen var af højst forskellig Art. Foruden Rug bestod den af Klædevarer, Dametøj og Brugsgenstande af andre Slags, Urtekramvarer og Spiritus, og medens den blev bragt ombord, blev der udfoldet en mægtig Aktivitet af Byens Ungdom for at komme i Besiddelse af en eller anden Lækkerbidsken, der i Øjeblikket henlaa uden Opsyn. En Skive Sukat eller lignende smager lige saa godt i en bornholmsk Drengemave som i en Islænders.

Det var maaske en halv Snes Fartøjer, der fra Øen gik

paa »Spekulant« og bidrog til dens Velstand. Det hændte, at et af dem ikke naaede frem men blev borte uden at efterlade noget Spor. Meddelelsen derom kom saa først, naar de andre vendte tilbage, og sammen med Sorgen fødtes Fortællinger om Varsler, der havde bebudet Ulykken eller vakt bange Anelser om mindre Uheld. Hyppigt var det Skibshunden, der havde vist sig i Drømme for den ulykkelige Hustru, staaende med Forpoterne paa Sengekanten og kaldende paa hende med en heftig Gøen, netop i det Øjeblik, da den gik under med Skib, Skipper og Mandskab.

Vi gik til vore respektive Fjorde, hvor vi ankrede paa samme Sted Aar efter Aar, og hvor vi var kendt af Befolkningen, som om vi hørte til iblandt dem.

Saa hurtigt som muligt gjorde vi os klare til at begynde Handelen med de Indfødte. Vor Kahyt blev lavet om til Butik med baade Disk og Vægt, og saa begyndte en Tuskhandel, der lidt efter lidt tømte vore Varer over i Islændernes Hænder og fyldte Lasten med deres Produkter, saasom Uld, Huder, saltet Lammekød og Klipfisk.

En Særegenhed ved Islænderne er deres Lyst til at kysse. Mænd kysser hverandre, selv om de selvfølgelig hellere end gerne lader det gaa ud over det andet Køn, og da det var Styrmanden og mig, der handlede med dem, var vi tidt Genstand for disse Ømhedsbeviser.

Det hændte jo, at det var unge, kønne Piger, der kom for at handle og som viste os en saadan Opmærksomhed; dem ydede vi uden større Overvindelse fuld Retfærdighed, men i mange andre Tilfælde var det mindre indbydende Aargange af begge Køn, og vi fik da øjeblikkelig travlt med at stikke vore Blyanter i Munden som et Værn mod altfor stor Hjærtelighed.

Efterhaanden var da alt, hvad vi havde sejlet over til Island, ude af Fartøjet og ombyttet med anden Last, og snart efter var vi klar til Hjemturen.

Denne gik dog ikke til Hjemstedet men til København, hvor vi fortojede i Nyhavn, og hvor Rederne stødte til os. Han jugerede Ladningen og solgte den paa forholdsvis kort Tid; først naar dette var besørget, fulgte den obligate Frokost ombord, hvor Reder og Skipper sagde hinanden Tak. Anretningen var ikke saa fin, men Maden god og rigelig og

dertil serveredes to Slags Vin. Paa begge Flaskerne var der ret tarvelige Etiketer; den ene indeholdt »Vin ordinaire« og den anden »Vin supérieur« som vi havde tiltusket os hos franske Fiskere for dansk Brændevin.

De havde ligget i Kistebænken paa hele Turen for at kunne glimre ved Rederens Frokost, og nu tømtes den ene Flaske efter den anden paa hans og vort Velgaaende og paa Skibets fremtidige Held.

Naar Ladningen var losset, gik Skipperen hjem med Fartøjet, og der var altid en Rest ekstra god Klipfisk til Venner og Bekendte, eller et Par Poser Edderdun til overkommelig Pris for et Par unge Folk, der skulde sætte Bo.

Der var altid en af Byens unge Mænd med som Styrmand. Det var nemlig Tradition, at de skulde have mindst én Tur som Styrmand med en af »Spekulanterne.«

Sidste Rejse — fortsætter den gamle Mand — maatte jeg efterlade mit Skib deroppe som Vrag efter fyrretyve Aars heldig Sejlads.

At det var drøjt, kan enhver tænke sig, men jeg var uden Skyld, og det maa vel betragtes som en Lykke, at jeg ikke paa nogen af mine tidligere Rejser var kommen til at sætte Skib og Ladning til. Nu var jeg saa gammel og havde gennem de mange Aar givet Bevis for Paalidelighed, saa Slaget ramte ikke saa haardt, som det tidligere vilde have gjort.

Stationsskibet var en Orlogsmand, og Chefen havde Kondemneretsret. Til ham henvendte jeg mig, og han lod en Dykker undersøge Skib og Ladning, hvorpaa han udfærdigede Attester, saaledes at Assurancen betalte fuld Erstatning for begge Dele.

Det var en herlig Mand, der førte Stationsskibet det Aar.

Han hed Wandel, og han var kendt over hele Island for sit store Arbejde deroppe. Han interesserede sig stærkt for mine Rejser i de mange Aar, og jeg var bestandig hans Gæst. Han kaldte mig sin gamle Kammerat og gjorde mere Stads af mig end af mange andre, der var langt finere end jeg.

Da jeg skulde hjem til Danmark, tog jeg med »Thyra«,

som ogsaa blev ført af en Søofficer. Han hed Hovgaard, og jeg var hos ham længe, for han skulde gøre sin Rute færdig.

Som han kunde sejle, troede jeg ikke, man kunde sejle paa Island.

Han gik ind paa Fjordene i den mørkeste Nat, og naar jeg kom op næste Morgen for at se, hvor vi var, saa laa vi akkurat der, hvor vi skulde ligge.

Der var stor Selskabelighed om Bord, og altid skulde den gamle Islandsskipper være med. Enten sendte Chefen Bud efter mig, eller han kom selv og hentede mig, og jeg sagde aldrig nej til den Ære.

Jeg ved ikke, hvordan det var, om det var Skibet, der klædte Chefen eller omvendt, men de hørte sammem, og Erindringen om den Tid i »Thyra« staar som en af de smukkeste for mig.

Den Rejse skulde have været min sidste, det var en Bestemmelse, der var taget lang Tid forinden, men jeg havde ikke tænkt mig, at min Livsgerning skulde slutte med, at jeg satte Skib og Ladning til, eller at jeg skulde tage Afsked med Skibet for aldrig at se det mere.

Alligevel var det mig en Trøst i min Sorg, at jeg derigennem lærte Repræsentanter for den danske Søofficersstand at kende og gennem dem modtog Beviser for, at min Sømandsære ikke havde lidt Haveri sammen med mit Skib.

Og saa længe jeg lever, vil jeg med Taknemmelighed mindes Slutningen paa min sidste Rejse.

Saaledes fortalte den gamle Skipper.

CLARA KOEFOED.

Medlemmernes Opmærksomhed

henledes paa, at Foreningens Mødeaftner i Studenteforeningens Lokaler begynder Mandag den 6te December Kl. 8 og fortsættes den første Mandag i hver af de følgende Maa- neder Januar, Februar og Marts. Indgang i Studiestræde. Udenbys Medlemmer er velkomne.

»UNDER DANNEBROG«'S JULEHEFTE

De fleste af Marineforeningens Medlemmer vil sikkert erindre de 2 smukke og indholdsrige Julehefter »Under Dannebrog« — fra 1912 og 1913 — med det store Orlogsflag vajende hen over Vilh. Arnesens Marinebillede paa Forsiden.

Det var Flaadens Officerer, der paa daværende Premierlieutenant Ewalds Initiativ sendte en Julehilsen ud til mange tusinde Hjem, hvor man gennem Hefkets interessante Artikler fik Kendskab til vor Flaades Virksomhed og Materiel og Forstaaelse af dens Betydning.

Da Marineforeningens Medlemsblad blev startet i Januar 1914 var det et almindeligt Ønske, at det skulde bære Juleheftet »Under Dannebrog«s Navn, hvilket Marineforeningen ogsaa beredvilligt fik Tilladelse til, dog paa den Betingelse at Juleheftet hvert Aar skulde udkomme paa sædvanlig Maade.

Verdenskrigens Udbrud og den usikre Situation i Efteraaret 1914 bevirkede imidlertid, at Tanken om at udgive et saadant Julehefte i Fjor maatte opgives, hvorimod det lykkedes Redaktøren at samle en Kreds af gamle Marinere som Medarbejdere til et smukt Julenummer af vort Medlemsblad. Af økonomiske Hensyn kunde dette 30-sidede Hefte dog ikke tilstilles Medlemmerne gratis. I Aar vil imidlertid indeværende Aargangs VIII'de og sidste Hefte udkomme i December og blive udsendt til Medlemmerne.

Men desuden vil der fra Gyldendals Forlag udkomme et Julehefte »Under Dannebrog« — i Smag med de 2 tidligere — redigeret af Kaptajn Ewald, og til hvilket en Række ældre

og yngre Søofficerer har skrevet flere interessante Artikler. — Heftet indledes med et stort, pompøst og stemningsfuldt Digt med Emner fra Verdenskrigen af Digteren Axel Juel, og derefter følger en broget Samling af fornøjelige og lærerige Erindringer og Oplevelser af danske Søofficerer i udenlandsk Tjeneste og i fremmede Lande. Kaptajn Aarestrup fortæller saaledes om, hvorledes han rejste ud for at studere Undervandsbaade, da disse endnu var i deres Vorden, og hvorledes denne Rejse gav Stødet til Dannelsen af den danske Undervandsbaadsflotille. Viceadmiral Wandel skildrer en Inspektion af Kejser Napoleon og Kejserinde Eugenie om Bord i et fransk Orlogsskib og Kaptajn Broberg sit Møde med Kejserinden paa Kreta 34 Aar senere. Kaptajn Gad har skrevet en underholdende Artikel om, hvorledes han i italiensk Tjeneste aflagde et Besøg hos Banditten Varsalona paa Sicilien, og Kommandør Kiær en sympatisk Skildring af en Landsmand, som han traf i en fransk Troppetransportdamper. Kontreadmiral Scheller, Kaptajn Christmas og Premierløjtnant Jørgensen giver Skildringer fra deres Tjeneste i Frankrig, Grækenland og Chile og Premierløjtnant Jungersen har under novellistisk Form fikst og farverigt gengivet en ung Officers Følelser og Oplevelser i dansk Vestindien. Heftet slutter med en interessant Fremstilling af Luftfarter, som Kaptajn Ullidt har foretaget i Udlandet.

Som Bilag følger et udmærket Billede af H. kgl. H. Premierløjtnant Prins Axel med egenhændig Signatur.

Et nyt Omslag er tegnet af *Rs. Christiansen* og Heftet er rigt illustreret, dels med Tegninger af Premierløjtnant *Riis-Carstensen* og dels med en Række fortrinlige Fotografier, Vignetter etc.

Saa vel Redaktørens som Forfatterens Arbejde sker uden Vederlag og i Sagens Interesse, og da det eventuelle Over-skud ved Salget af Heftet tilfalder *Marineforeningen* vil dennes Medlemmer ved i stor Udstrækning at anvende det smukke

Hefte som Julegave, baade glæde andre og støtte deres Forening og et Foretagende, der utvivlsomt har sin Mission i Befolkningen.

Juleheftets Pris er 1 Krone, men Marineforeningen har sikret sig et større Antal Eksemplarer og ser sig i Stand til at tilbyde sine Medlemmer Heftet for 75 Øre pr. Stk. at afhente paa eller bestille ved Indsendelse af Porto til Marineforeningens Kontor, Christien den IX.s Gade 5.

EN MINDEGUDSTJENESTE FOR AFDØDE DRONNING LOUISE

Kommende op ad Themsen med mit Dampskib, for at losse Ladningen i Commercial Dokkerne, blev jeg allerede paa Floden udenfor modtaget af en Herre fra vort Mæglerkontor, der kom ud i en Baad for at meddele mig, at naar jeg skyndte mig at komme i Tøjet, sort Frakke, sorte Hansker og høj Hat med Flor om, kunde jeg naa at komme med til den Søregudstjeneste, der skulde afholdes i *St. James's royal german Chapel* for vor afdøde Dronning Louise. Mens vi saa gik ind i Dokken og Tolderne kom om Bord og klarerede, maatte den unge Mand besørge mig Flor om Hatten.

Derefter rejste vi pr. underjordisk Bane op til Kontoret, hvor Mægleren selv, der var en dansk Mand, og endnu en Kaptajn, ventede paa mig med en »Firhjuler,« saadan kaldte man i London en Droske med fire Hjul og to Heste for. Da vi kom til Kapellet, blev der anvist os Plads af den danske Gesandtskabsattaché og Vicekonsulen, der begge vare i Uniform, og der samlede efterhaanden hele Diplomatiets og alle Ministrene samt enkelte kongelige Damer. Man bemærkede Londons Lordmayor i Uniform og den

gamle Premierminister Lord Salisbury. Gudstjenesten var halv dansk halv engelsk, ligeledes vekslede danske og engelske Salmer. Foruden engelske Præster i Purpurkjoler var der den danske Sømandspræst i London samt en dansk teologisk Professor, der begge talte. Her kunde man rigtig bemærke Forskellen mellem den Maade, de engelske deklamerede deres Taler paa og den simple, ligefremme Maade, hvorpaa de danske talte. Hvis de fremmede havde forstaaet dansk, tror jeg nok, de danske havde baaret Prisen. Kirken var meget smukt pyntet med Blomster, over Alteret et stort hvidt Kors af Evighedsblomster. Dronning Viktorias eget Kor sang og alt var meget højtideligt. Da Gudstjenesten var sluttet rejste alle sig op mens den gamle Lord, Premierministeren gik ud.

Derfra kørte vi til et af de store Hoteller paa Trafalgar-square forat spise Lunch, hvor vor Mægler var Vært.

I de engelske Blades Referater af Gudstjenesten skrev man, at de danske Præsters Dragter var som skaarne ud af et Rembrandsk Maleri.

H. S. A. OLSEN,
flv. Skibsfører M. S. H.

MARINEFORENINGEN

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU OG AXEL JUEL

Medlemmernes Opmærksomhed

henledes paa, at Foreningens Mødeaftner i Studenterforeningens Lokaler begynder Mandag den 6te December Kl. 8 og fortsættes den første Mandag i hver af de følgende Maaneder Januar, Februar og Marts. Indgang i Studiestræde. Udenbys Medlemmer er velkomne.

Første Mødeaften Mandag den 6. December:

Meddelelser af Grosserer Valdemar Schou om en Rejse gennem Indien, ledsaget af Lysbilleder.

KØBENHAVNS-KREDSSENS BESØG FAA CARLSBERG
OG SAMMENKOMST DEN 5. NOVEMBER 1915

Den Velvilje og Opmærksomhed, som Carlsberg Bryggerierne gennem vort skattede Medlem Hr. Inspektør *Kjærulff* havde vist Foreningen ved at invitere til et Besøg paa Ny Carlsberg havde vundet Tilslutning fra c. 130 Medlemmer, som Kl. 2 samlede udenfor Hovedbygningen paa Vesterfælledvej. Under Inspektør *Kjærulff's* Førerskab begav man sig først op til Hovedbygningens Loggia, hvorfra et imponerende Vue havde over hele Aftapningsanstaltens enorme Hal. Her modtoges Forsamlingen af Hr. Inspektør *Meyn*, som paa Brygge-

riernes Vegne i smukke Ord bød Velkommen, hvorefter han i et kort Foredrag gjorde Rede for Gamle og Ny Carlsbergs — og dermed ogsaa for Bayerskølbygningens — Historie her i Landet; for gamle Kaptajn *J. C. Jacobsens* Grundlæggelse af Gl. Carlsberg, hvor den første Brygning fandt Sted i 1847. Inspektøren fortalte dernæst om Bryggeriets Vækst, om Ny Carlsbergs Grundlæggelse og de Institutioner som Grundlæggerens og hans Søn, Dr. phil. *Carl Jacobsen's* Storsind i Aarenes Løb havde knyttet til Institutionen, Carlsberg Laboratoriet, hvor Professor *Emil Christian Hansen* fandt og rendyrkede den fuldstændig rene *Gærbacille*, af hvilken Gærproduktionen fremstod under nye Former, — Glyptotheket, Frederiksborg Museet og alle de andre nationale Institutioner og Formaal, som opretholdes og understøttes af Carlsbergfondet.

Dernæst førtes Deltagerne gennem Aftapningsanstalten, følgende de forskellige Processer fra Fyldningen af Flaskerne, Pasteurisering, Propning, Klaring og Etikettering indtil det færdige Produkt i Kasser udsendes med de velkendte Vogne til Indland og Udland. Derfra gik Turen til det egentlige, af *Carl Jacobsen* opførte Bryghus med de mægtige Kobberkøller, hvor Inspektøren forklarede de forskellige Processer som Maltet gennemgaar, og om Humlens Tilsætning. Paa dette mægtige Rums Udstyrelse er der ofret alt hvad Teknik og Videnskab har formaet.

Gennem den smukke Maskinhal, hvor vi modtoges elskværdigt af Maskinmesteren, som bar vort Emblem, besaa vi de mægtige Dynamoer, hvorfra Kraften ledes ud til de utallige Maskiner i de forskellige Bygninger, og Turen gik til de store Lofter, hvor Bygget under konstant Temperatur henligger indtil Spiringen er fremkaldt.

Overalt herskede en Renlighed og Pillenhed, som er imponerende i Betragtning af de Anlægs Størrelse, som tilsammen udgør Carlsberg, og en minutios Orden.

Ad dybe Trapper førtes vi dernæst til Lagerkældrene, der i et Antal af 172 som en underjordisk By i en Dybde af 40 Fod strækker sig ind under Bryggeriernes ca. 50 Tdr. Land store Areal. Et Komplex af høje hvælvede Rum, under hvis Loffer Frysemaskinernes rimklædte Rørledninger hængte som et Næt. Kun en ringe Del af Kældrene fik vi at se, men dog tilstrækkeligt til at faa et Indtryk af dette i Sandhed kolossale Anlæg under Jorden, den ældste men ikke den mindst imponerende Del af Carlsberg. Fra de i Kældrene oplagrede Fade pumpes Øllet med elektriske Pumper over til Aftapningsanstalten, medens Telefonen underretter Arbejderen ved Pumpen om, af hvad Sort og i hvilke Mængder Tilførslen skal ske.

Luften hernede er ren og let som Bjærgluft, og trods det ublidde Vejr udenfor føltes Temperaturen dog helt varm, da vi igen kom op og ud, i Modsætning til Kælderens Kulde.

I Hovedbygningens Galleri samledes vi saa til sidst ved en af Bryggeriet foranstaltet smuk Opdækning, bestaaende i forskellige Øsorter, hvortil Kiks og Cigarer. Formanden, Overretssagfører Schoustrup udtrykte her Foreningens Tak for den udviste Gæstfrihed og henvendte denne Tak til Inspektør Meyn hvem han bad modtage den, og knyttede dertil nogle smukke Ord om den Virksomhed vi nys havde gennemvandet og hvis Devise, »Laboremus pro patria« ogsaa kunde tjene som vor. Han sluttede med at udbringe et med rungende Hurraraab besvaret Leve for Carlsberg. Inspektør Meyn takkede for disse Udtalelser og udtalte sine bedste Ønsker for Foreningen og dens Medlemmer, og udbragte et Leve for Marineforeningen. Under stærk Tilslutning tog dernæst Formanden Ordet for at anmode Inspektøren gøre Foreningen den Ære at deltage i vor Sammenkomst om Aftenen, og hermed var det udmærkede og interessante Besøg, for hvilket vi er D'Her. Kjørulff og Meyn al Tak skyldige, tilende.

Sammenkomsten i Studenteforeningens Lokale Kl. 7^{1/2} havde samlet ca. 180 Medlemmer. Præcis Kl. 8 gik man tilbords i den store Sal hvor de med Efteraarsløv og Dannebrog pyntede Borde virkede smagfuldt og festligt. Efter at alle havde bænket sig bad Formanden ved hvis Side Hr. Inspektør Meyn som vor Æresgæst havde Plads velkommen og meddelte, at der vilde blive Ro til Nydelse af Torsken der, som bekendt, bør indtages varm, og snart efter gik Skafningen med fuld Fart. Adskillige nye Medlemmer saas her for første Gang tilbords med de Gamle, og de syntes at befinde sig vel. Efter første Servering talte Formanden i smukke Ord for H. M. Kongen, og udbragte et med ni taktfaste Hurraer og Kongesangen besvaret Leve for ham. En af Skolebestyrer Teisen forfattet smuk Sng for Danmark blev nu afsunget. Formanden talte dernæst for Foreningens Vært om Formiddagen, Hr. Inspektør Meyn, som takkede med en Skaal for Foreningen og under stærkt Bifald meddelte at han ønskede at slutte sig til os som Medlem.

Formanden meddelte dernæst, at den af Hr. Restauratør Nielsen skænkede Gave, som under sit dannebrogfarvede Dække havde Plads for Bordets Midte, vilde blive overrakt Foreningen, og gav Ordet til Hr. Nielsen, som under almindeligt Bifald fra hele Forsamlingen, og efter nogle velvalgte Ord afslørede Gaven, som viste sig at være vort Foreningsflag paa en smuk massiv Messingstang med Fod, ca. 1 Alen høj og beregnet til ved Møder at opstilles ved Dirigentklokkens Side. Det kraftige Bifald og velfortjente Leve hvormed Alle kvitterede for Overraskelsen, maa være vor Kammerat Bevis for, at hans smukke Tanke og den værdifulde Gave blev fuldtud paaskønnet.

En humoristisk Sang om »Grosser Middelbo — og Kresjan Vesterbro« blev afsunget, og Forfatteren, som viste sig at være Formanden selv, undgik ikke som Kvittering for Bifaldet at maatte vise sig, — og benyttede samtidig Lejligheden til den ikke uvelkomne Meddelelse, at Foreningen efter Kaffen indbød paa Punsch! Stærkt, langvarigt Bifald.

Kaffen indtoges i Lokalerne nedenunder, og da der noget senere pebes til Punch og alle atter var bænkedede meddelte Formanden at D'Hrr. Axel Breidahl og Poul Welander havde lovet at bidrage til Underholdningen. Grosserer Georg Lohse valgtes til Dirigent, og medens Glassene fyldtes, indledede Hovedforeningens Formand Hr. Kommandør Maegaard Talernes Række med en Skaal for vor dygtige Handelsflaade og dens Mænd, — en Skaal som modtoges med Akklamation, og besvaredes af Hr. Kaptajn Jensen med en Skaal for Marinen. Skolebestyrer Teisen talte den alderstegne fhv. Kvartermand Chr. Andersen, Veteran fra 1864, som for første Gang var tilstede blandt os; ind imellem fortalte Hr. Axel Breidahl nogle humoristiske Historier fra sin Tjenestetid som Landsoldat, og Hr. Poul Welander foretog smukt Sange af Drachmann o. fl. a., alt under Forsamlingens lydelige Bifald. Hr. Winkels udmærkede Sang »Shipahoy«, velkendt fra Skodsborgturen og delvis udstyret med nye Vers, modtoges med Jubel og blev afsunget flere Gange med den Applomb som ligger baade i Tekst og Melodi. Sangenes Række afsluttedes med en med Allusioner til Bestyrelsens Medlemmer og deres Virken. Forstander Richard Jensen talte i smukke Vendinger for Københavns-Kredsens Næstformand Arkitekt Marston og dernæst fortsattes Talernes Række i hastig Følge. Først sent sluttede Sammenkomsten, som i et og alt maa betegnes som meget vellykket og som en smuk Afslutning paa en vel anvendt Dag.

UDNÆVNELSE

H. M. Kongen har under 10. Novbr. 1915 benaadet vort Medlem, fhv. Kvartermand Christian Andersen med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Vor gamle Kammerats Levnedsløb vil fremkomme i næste Nummer af »U. D.«

POESI

Vor Medarbejder, Digteren Axel Juel, har i disse Dage hos Gyl-dendal udsendt sin tredje Digtsamling under Titlen: »Vandringsmanden synger«. Den unge Digters Marinedigte vil for en Del være »Under Dannebrog« Læsere bekendte, ikke mindst fra Helgolands-Numret ifjor med hans smukke Kantate til Mindefesten.

Det er en udpræget dansk Tone og en inderlig Kærlighed til Fædrelandet, dets Natur og dets Minder, der farver denne Forfatters Produktion. I den nærværende Digtsamling er det Landets Natur i de forskellige Aarstiders Vekslen, han skildrer. Han lader en vandrende Mand paa sin Vej besyngne Landevejen, den gamle Gaard, Skoven, Landsbykirkegaarden, Haverne, Kroen ved Vejen o. s. v.; og det er hans Agt til næste Aar, at udgive en Samling Digte med Emner fra Havet og Marinen, for at disse to Bøger tilsammen kan give et Billede af Danmark, der halvt er Sø og halvt Land.

Ew.

MARINEFORENINGEN FOR NYKØBING F.

indviede Tirsdag den 12. Oktober et af en Kreds af Damer skænket Flag ved en lille Festlighed i Industri-Foreningens Palmehave.

Ca. 100 Medlemmer med Damer vare mødte.

Præcis Kl. 7 bad Formanden, Købmand V. Sidenius Velkommen og bad Forsamlingen afsyngne Flagsangen; (den ved Københavns Kredsens Flagindvielse benyttede Sang af Hr. Arkitekt Marston).

Fhv. Skibsfører, Mægler Tornøe talte derefter for Flaget; han mindede om hvad Flaget betød for os og om at vi alle Tider burde holde det højt i Ære; til Fanemarschens Toner hejstes derefter Flaget af Købmand Sidenius' 2 Sønner (i Matrosdragt), hvorefter Tornøe overgav Flaget til Foreningen og udbragte et Leve for det; Forsamlingen afsang »Vift stolt paa Kodans Bølge«.

Til Slut takkede Formanden paa Foreningens Vegne for Flaget og lovede til alle Tider at skatte det som det dyrebare Klenodie, vort Flag er.

Efter Flagindvielsen var der Fællesspisning. Fiskeexportør Jørgensen talte ved Bordet for Konge og Fædreland og pens. Lærer Poulsen for Marinen og Foreningen. Begge Taler, saavelsom et Leve for Formanden, vandt livlig Bifald. To Sange — som ligeledes vare laante fra Københavnsfesten — vakte fortjent Munterhed.

Medens Kaffen blev drukket, ryddedes Salen og Kaptajn N. T. Olsen, som med sædvanlig Elskværdighed havde stillet sig til Disposition, holdt derefter et aldeles fortrinligt Foredrag om »Den neutrale Handels Stilling og Undervandsblokadens«.

Den vellykkede Aften sluttede med en lille Dans.

F. C. F.

GULDBRYLLUP

Baadebygger Jensen og Hustru, Nyborg, fejrede Fredag den 26. November deres Guldbryllup.

Guldrudgommen er en af Marinens hædrede Veteraner, han var med i Træfningen ved Rygen i 64 og for sin Tapperhed er han benaadet med Dannebrogskorset.

Medborgere i Nyborg har i Aarenes Lob tildelt Baadebygger Jensen mange Tillidshverv, han er saaledes mangeaarigt Medlem af Vaabenbrødrenes Bestyrelse og Medstifter og Bestyrelsesmedlem af Sejlforeningen og i mange Aar Formand for Understøttelsesforeningen for Fiskere og deres Enker og er nu Foreningens Æresmedlem. I 16 Aar var han Medlem af Søretten. Guldrudeparret kan, trods deres 79 Aar, begge glæde sig ved Sundhed og Aandsfriskhed. Ved Sammenkomsten i Marineforeningen i Nyborg er Baadebygger Jensen altid Genstand for megen Opmærksomhed og Hyldest.

JULEGAVER

Medlemmer, som til Julen maatte Ønske at Glæde Flaadens Mandskaber, særlig dem, som maa tilbringe Højtiden ombord, vil kunne aflevere Gaver, tydeligt mærkede »Julegave« paa Marineforeningens Kontor, Chr. IX. Gade 5, Kl. 10—3, indtil den 20. Dcbr. Gaver til bestemte Personer modtages ikke.

Spil af enhver Art, Dam, Halma, Domino, Skak, Puslespil og mange andre vil være særlig velkomne og bidrage til at forkorte Frivagtens ofte lange Timer.

MARINERE AF AARGANG 1885's

Efteraarsmandskab fejrede deres 30 Aars Jubilæum (25-Aars Jubilæum blev nemlig ikke fejret) den 1. September 1915 ved en festlig Sammenkomst paa Søpavillonen.

Selve Festdagen blev indledet med et Besøg paa Orlogsværftet; man mødte Kl. 2 ved Værftsbroen, og blev der modtaget af Løjtnant *Jørgensen*, som med stor Elskværdighed fremviste alt paa Værftet, især et Besøg i en Undervandsbaad samt Besøget paa Kasernen interesserede de gamle »Mænd».

Besøget paa Værftet afsluttedes med en dejlig Kop Kaffe med friskbagt Kringle, som »Tuttefar«, vor gode gamle Kammerat Mouritzen havde indbudt til.

Kl. 7 $\frac{1}{2}$ samledes man igen i Søpavillonen og Kl. 8 gik man til Tonerne af »Holmens faste Stok« tilbords; Fuldmægtig *E. Christensen* blev valgt til Dirigent, han gav Ordet til Købmand *Fasting* fra Odense, som holdt en smuk velformet Tale for alle Kammeraterne fra 1885, og nu fulgte Talerne Slag i Slag. Efter Maaltidet blev der serveret Kaffe; noget efter samledes man igen om Bordene,

hvor et muntert Panchesold tog sin Begyndelse. Saavel ved Aftensmaaltidet som ved Puchegildet blev der sunget flere ganske fortrinlige Sange. Ved Puchegildet blev alle Deltagerne forsynede med Marinehuer og do. Kraver af Papir, et Paafund, der gjorde uhyre Lykke. Som indbudne Gæster var mødte Overretssagfører *Schoustrup*, Grossererne *Valdemar Schou* og *Georg Lohse* samt Løjtnant *Jørgensen*.

Senere paa Aftenen blev afsendt et Telegram til Hans Majestæt Kongen, hvorpaa følgende Svar indløb:

»Bringer Dem alle min hjertelige Tak og Genhilsen.

Christian R.«

Samværet var i høj Grad fornøjeligt, og sluttede først langt ud paa Hundevagten, dog ikke forinden der i en smuk Tale og ved kraftige Leveraab var bragt de 3 Kammerater: Fuldmægtig *E. Christensen*, Restauratør *Wilh. Nielsen* samt Købmand *Fasting* en hjertelig Tak, fordi de havde sammenkaldt til og ordnet den smukke, stemningsfulde Jubilæumsfest.

AGITÉR

for

Tilgang til Marineforeningen.